

El paraigua que caminava enrere

En Vermell era un paraigua molt ben educat. S'obria quan plovia, es tancava quan sortia el sol i mai no pessigava cap dit.

Però estava cansat d'anar sempre endavant.

Un matí va començar a caminar enrere.

—T'equivoques de camí! —li deien.

—Potser —responia—, però quantes coses veieu vosaltres quan ja han passat?

Caminant enrere, en Vermell va trobar una bufanda que havia caigut d'un cotxet.

Va veure una porta que algú havia deixat oberta.

Va descobrir un petó volant que no havia arribat a cap galta.

També va notar que un gosset els seguia des de feia tres carrers.

—S'ha perdut! —va exclamar la nena que portava el paraigua.

Van recular fins a trobar un avi que buscava el gos sota la pluja.

—Gràcies —va dir l'avi—. Si haguéssiu continuat endavant, no l'hauríeu vist.

Des d'aleshores, en Vermell caminava endavant els dies de pressa i enrere els dies importants.

I la nena va aprendre que, de vegades, avançar també vol dir tornar a mirar.